

Щастливия Принцъ.

(Приказка отъ Оскаръ Уилдъ).

исоко надъ града на огромна колона се издига статуята на „Щастливия Принцъ“. Тя цѣла е позлатена съ тънъкъ пластъ отъ чисто злато. Намѣсто очи бѣха ѝ турили два блестящи сафира, а на дрѣжката на меча ѝ сияеше червенъ рубинъ.

Всички се любуваха на тази статуя.

— Колко е красива! — забѣлѣжи единъ отъ градскитѣ свѣтници, който искаше да се покаже за вѣщъ въ изкуствата, — само че не е полезна, добави той, като се боеше да не помислятъ, че той е непрактиченъ, което въ сѣщностъ не бѣше така.

— Защо не бѣдешъ и ти като Щастливия Принцъ, попита една чувствителна майка своя малъкъ синъ, който постоянно хлѣнчеше. Щастливиятъ Принцъ никога не помисля да плаче.

— Драго ми е, когато виждамъ нѣкого, който и да билъ той, напълно щастливъ, прошепна единъ разочарованъ господинъ, като гледаше чудесната статуя.

— Той прилича на ангелъ, казваха сиропиталищнитѣ дѣца, излизайки отъ черква, облѣчени въ своитѣ свѣтло-червени палтенца и бѣли панталонки.

Една вечеръ прѣзъ града прѣхвъркна една лѣстовичка. Нейнитѣ другарки шестъ недѣли вече какъ бѣха отлетѣли въ Египетъ, но тя, по една или друга причина, бѣше закѣснѣла. Тя летѣ цѣлъ день и вечерята късно пристигна въ града. „Кждѣ да се установя“ попита тя себе си; „надѣвамъ се, че градътъ е направилъ нуждитѣ приготовления“.

Изведнажъ тя видѣ статуята на Щастливия Принцъ. „Азъ ще се спусна тукъ!“ извика тя; „прѣкрасно помѣщение, при това и на чистъ въздухъ!“ И тя качна на подножието на Щастливия Принцъ.

— Азъ имамъ златна спалня, тихичко прошѣпна